

Sygn. akt II C 73/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 30 maja 2016 roku

**Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny,
w składzie:**

Przewodniczący: S.S.R. K. Ś.

Protokolant: sekretarz sądowy D. B.

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2016 roku, w Ł. na rozprawie jawnej,

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko M. W.

o zapłatę w kwocie 34 257,21 zł

1. oddała powództwo,
2. zasądza od (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz M. W. kwotę 2 417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt: II C 73/16

UZASADNIENIE

Podmiot wskazany w dokumencie pozwu, reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru – radcę prawnego, wystąpił przeciwko podmiotowi oznaczonemu w dokumencie pozwu z żądaniem oznaczonym w dokumencie pozwu.

(pозew z uzasadnieniem k. 3- 50dw., pismo uzupełniające pozew z uzasadnieniem k. 8-12)

Pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego, wnosił o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany kwestionował zawarcie umowy mającej stanowić źródło obowiązku pozwanego objętego żądaniem pozwu. Pozwany kwestionował nabycie przez powoda wierzytelności wskazanej w pozwie. Pozwany wskazał, że kwestionuje także żądanie pozwu co do wysokości. Pozwany także - jak wskazał - z ostrożności procesowej - podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda, wskazując jednocześnie, że z uwagi na brak wiedzy pozwanego o istnieniu roszczeń powoda względem pozwanego, a także z uwagi na nie wskazanie przez powoda dat wymagalności roszczeń mających służyć względem pozwanego, pozwany nie jest w stanie precyzyjnie uzasadnić zarzutu przedawnienia.

(sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z uzasadnieniem k. 62-66 i k. 68-70 , pismo procesowe k. 71-72, protokół rozprawy k. 83)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystawił dokument zatytułowany „Wciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej”. W dokumencie tym wskazano, że w księgach wyżej wskazanego podmiotu figuruje wierzytelność względem osoby

wskazanej jako M. W., której źródłem miałyby być umowa oznaczona w tym dokumencie jako z dnia 5 stycznia 2009 roku, zawarta z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W., o numerze umowy (...). W dokumencie tym wskazano także, że na kwotę wierzytelności składają się: 19 704,42 zł jako kapitał, 1 289,15 zł jako odsetki naliczone od kwoty niespłaconego kapitału od 26 lutego 2015 roku do 13 września 2015 roku, 11 334,51 zł jako odsetki karne naliczone przez poprzedniego wierzyciela, 1 887,39 zł jako odsetki umowne. W dokumencie tym wskazano także, że (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabyła wyżej wskazaną wierzytelność w wyniku przelewów wierzytelności między podmiotami wskazanymi w tym dokumencie.

(dokument – wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 51)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w W. zawarła w dniu 4 marca 2015 roku z (...) Wierzytelności Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę, której mocą przeniosła na (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. mające przysługiwać tej spółce prawa względem osób trzecich, w tym względem osoby oznaczonej jako M. W..

(umowa k. 23-31)

Sąd zważył, co następuje:

Powód nie udowodnił istnienia wierzytelności objętej żądaniem pozwu. Takimi dowodami nie są dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Wyciąg z ksiąg rachunkowych nie ma waloru dokumentu urzędowego co do okoliczności rzutujących na możliwość dokonania pozytywnej oceny żądania pozwu w niniejszym przypadku. Jest to dokument prywatny ze wszystkimi tego skutkami procesowymi wskazanymi w normie art. 253 k.p.c. Dokument ów nieprecyzyjnie opisuje dochodzoną pozwem wierzytelność, w zakresie owej wierzytelności jest w swej treści ogólnikowy, enigmatyczny. Dokument ten nie wskazuje w sposób szczegółowy skąd wzięły się poszczególne kwoty, na które ten dokument wskazuje, w wyniku jakich konkretnie postanowień łączącego pozwanego stosunku prawnego, kiedy wierzytelność powstała, kiedy stała się wymagalna, według jakiej stopy, na jakiej podstawie i w jaki sposób zostały wyliczone wskazane w tym dokumencie kwoty skapitalizowanych odsetek, a także dlaczego odsetki te miałyby się należeć za okresy wskazane w tym dokumencie, w następstwie jakich konkretnie postanowień łączącego pozwanego stosunku prawnego winny być naliczane odsetki. Należy wskazać, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, ogłoszonego w sprawie o sygnaturze akt P 1/10 (Dz. U. z dnia 25 lipca 2011 r.) orzekł, że przepis art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2005 r. nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2 i art. 32 ust. 1 zdanie 1 i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wobec powyższego, w sytuacji takiej treści wyżej wskazanego dokumentu i zajmowanego przez pozwanego stanowiska procesowego, dokument ów nie może stanowić dowodu wskazującego na zasadność twierdzeń powoda.

Powód nie dość, że enigmatycznie, bardzo ogólnikowo przedstawił twierdzenia o faktach mających uzasadniać żądanie dochodzone pozwem, to jeszcze nie pofatygował się przedstawić dokumentów źródłowych, tych, na których podstawie opierały się wpisy w wystawionym wyciągu z ksiąg rachunkowych, dokumenty, z których można by skutecznie wywodzić o istnieniu zobowiązania pozwanego względem powoda i o wysokości tego zobowiązania.

Dowodem istnienia wierzytelności i jej wysokości nie jest wskazana powyżej w tym uzasadnieniu umowa przelewu wierzytelności. Umowa taka jest jedynie dowodem powstania i istnienia stosunku prawnego między zawierającymi ją podmiotami. Stanowisko Sądu jawi się być tym bardziej właściwym, albowiem powód nie wykazał, by przedsiębiorstwu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowo – akcyjnej z siedzibą w W. przysługiwała jakaś wierzytelność wobec pozwanego. Samo powołanie się w umowie przelewu wierzytelności na przysługiwanie jakichś praw względem osób trzecich w wyniku przejścia tych praw z innego podmiotu, nie świadczy

jeszcze o tym, że rzeczywiście jakieś prawa przysługują. Stanowisko Sądu w tej mierze jest tym bardziej zasadne wobec istniejącej sytuacji procesowej w tej sprawie, to jest w sytuacji zajmowanego w procesie stanowiska przez pozwanego.

W sprawie nie ma innych dowodów adekwatnych do twierdzeń o istnieniu wierzytelności wobec pozwanego i wysokości takiej wierzytelności.

Obowiązek wykazania istnienia wierzytelności i jej wysokości spoczywał na powodzie z mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., biorąc pod uwagę stanowisko prezentowane przez pozwanego w procesie. Przepisy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. stanowią o tym, że każdy jest zobowiązany do wskazania i udowodnienia twierdzenia które wskazał, a z udowodnieniem którego to wiążą się prawne konsekwencje dla wskazującego. Powód nie sprostał ciężącym na nim, wskazanym powyżej obowiązkom procesowym. Mimo zajmowanego przez pozwanego stanowiska procesowego, powód nie wykazał się aktywnością w postępowaniu dowodowym.

Mając na względzie powyższe Sąd oddalił powództwo jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku, na podstawie przepisu art. 471 k.c. Przepis ten stanowi, że dłużnik zobowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z nienależytego wykonania zobowiązania.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie drugim sentencji wyroku, na podstawie przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i zgodnie z wyrażoną w tym przepisie zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód jest zobowiązany do zwrotu kosztów poniesionych przez pozwanego, na które składa się uiszczona przez pozwanego opłata skarbową od pełnomocnictwa i stawka minimalna zastępstwa procesowego pozwanego, ustalona na podstawie § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349).

(...).

(...)